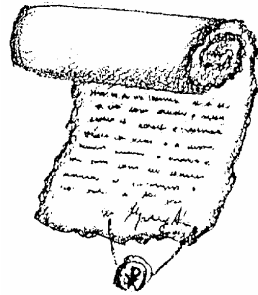

Hírlevél

A NAGYTÉTÉNYI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
BELSŐ LAPJA

1996.december 25. Karácsony

IV. évfolyam 3. szám

Egyházközségünk megújulásáért

Visszatekintve az elmúlt évre megállapítom, hogy kezdünk magunkra találni.

A képviselőtestület sokat tehet a gyakorlatban. Az egyházközségi napok tavaly bátorítottak a munkák megkezdésében -- vannak, akik már sokallják is. Nem baj. A lemaradásunk nagy, sok a tennivaló így is.

Jó lenne, ha többen aktivizálódna az egyházközségi napokon! Szép, színes vágyak fogalmazódnak meg, de minden alkotás ezzel kezdődik.

Van közösségi termünk. Ugyan nem "dühöngő" jellegű, de még majd az is lehet. Átmenetileg erre a célra jó idő esetén megfelel a "Félszer" is.

Indulhatna a könyvkölcsönzés is. A könyvek készek, csak könyvtárosi munka kell.

A ministránsok próbálkoznak a talpraállással.

A képviselőtestület a szociális-karitatív munkabizottságot és a pasztorális bizottságot hozza létre.

A fiatal házások számára szervezőt keresünk, aki összehozza és összetartja őket.

A harmadik évezred beköszöntéig három év áll rendelkezésre. Várjuk mindazokat, akik az egyházközségért munkálkodni, sőt áldozatot vállalni is hajlandók. Megújulás csak ebből fakadhat.

Köszönet az eddigi segítségért és megértésért!

Isten áldása kísérje az új egyházi évben hajlandóságunkat és munkánkat. Kezdődjék ezzel az új egyházi év!

1996. Advent

Ferenc atya

A TARTALOMBÓL

- A millicentenárium jegyében2.
- Idén is kötöttünk.....2.
- A közösségről3 - 4.
- Kiscsoportos beszélgetések
az egyházközségi napon3 - 4.
- Ödön atya öt pontja.....5.
- Piroska és Farkas.....6.

Ima a karácsonyi kis Jézushoz

"Szeretem Benned a múltat, a mát, a jövőt -
Szeretem Rajtad a szépet, a színt, az erőt
mert

Te vagy a fény, az idő, az örök
SZIVBŐL JÖVŐ SZERETET !"
M. M.

Ezzel kívánunk minden kedves olvasónknak

ÁLDOTT, BÉKÉS KARÁCSONYT ÉS KEGYELMEKBEN GAZDAG ÚJESZTENDŐT!

" Ha Krisztus százszor is születne Betlehemben, elvesznél,
ha nem születne meg a Mi szívünkben is! "

A millicentenárium jegyében

1996. október 5-én a Baross Gábor telepi hívekkel közösen, Gábor atya vezetésével reggel 8 órakor Esztergomba indultunk. Utunk célja a millicentenárium alkalmából rendezett, a Szent-szék és Magyarország ezer éves kapcsolata című kiállítás megtekintése volt.

Először azonban Leányfalun, a szép, takaros környezetben található templomnál álltunk meg, melynek kapujában már várt minket a plébános atya. Pár szóval ismertette az egyházközség múltját és jelenét. Méltatta nagy elődjét, a papköltő Pusztai Sándort. Gábor atya is elmesélte a hozzá fűződő személyes élményét, majd felolvasta a Pók a tükrön című versét. A tanulságos költeményt hallgatva, gyönyörködve néztük az élénk színű, ólomkeretes ablakokat, Feszty Masa festményeit, a Mária szobrot, mely mint a plébános úr mondta, az alázat, a szeretet és a jövőben való hit művészileg megvalósult példája. Búcsúzóul elénekeltük a Boldogasszony anyánk című éneket. Esztergomban a kiállítás alkalmából a nyilvánosságunk most először megnyitott érseki palota fehér márvány lépcsőin jutottunk fel a kiállítás termeihez.

Az első az úgynevezett dohányzó volt, falain a fényképek mutatták a római Szent Péter bazilika magyar kápolnájának bronz és kő domborműveit. Az egyik tárlóban láthattuk Mindszenti József prímási kinevezési okiratát.

A tapétái és bútorhuzatai színéről elnevezett vörös szalonban az egyik legérdekesebb kiállított tárgy a hermelinnel és 6 méter hosszú uszályal díszített hercegprímási palást volt. De megcsodál-

tuk az eredetileg is ott álló két szekrényt, melyeket értékes fa domborművek felhasználásával készítették.

A márványteremben vagy nagy ebédlőben rengeteg látnivaló hívta magára a látogató figyelmét. Volt ott márvány síremlék, királyok, pápák, bíborosok kódexei, okiratai, pecsétjei, Szent István hermája.

A zöld szalonban többek között az uralkodó párt, Ferenc Józsefet és Erzsébet királynét ábrázoló festményeket láttunk.

A dolgozószobából nézhettünk be a hálószobába, ahol az 1991-ben hazánkba látogató II. János Pál pápa is megpihent egy rövid időre.

A kiállítás után busszal közelítettük meg, majd pár perces sétával értük el a vaskapu turistaház előtti kilátót. A párás idő nem kedvezett szándékunknak, hogy gyönyörködjünk Esztergom panorámájában. A rövid gyalogtúrát, a közeli táj őszi szépségét azonban mindnyájan élveztük.

Következő megállónk a szeminárium, illetve ennek új kápolnája volt. Gábor atya bátyja rövid ismertetőt tartott, majd imát hallgattunk meg a kispapokért. Mint mindig, itt is szívünkéből szólt az énekünk.

Turnénkat a Bibliotéka renoválás alatt álló lépcsőházának megtekintésével zártuk.

Újabb szép élményekkel gazdagodva, késő délután értünk haza. Köszönjük az "idegenvezetőnknek"!

Bischof Rezső és neje

Idén is kötöttünk . . .

Mint az elmúlt években, idén is megtartottuk adventi koszorúkötözésünket. Az ötletet évekkal ezelőtt az adta, hogy ez is egy lehetőség arra, hogy a családok összejöjjenek, és a közös tevékenység, az eközbeni beszélgetések szorosabbra fűzzék közöttük a kapcsolatokat, hogy ne idegenként üljünk a miséken egymás mellett. Az első években ez működött is, általában 15-20 család jött össze, adventi énekek szóltak, és egy élménnyel gazdagabban tértünk haza.

Az idei évben az összejövetelünk meglepetéssel indult, amely első pillanatokban kínos érzéssel töltött el bennünket. De Isten a rosszat is jóra tudja fordítani! Az történt, hogy 15 órakor, 4 felnőttre jutott 18 gyermek. Nagy kegyelem volt, hogy ezek között a gyermekek között sokan olyanok voltak, akiknek nagy szükségük volt egy ilyen közösségi élményre. De nem voltunk sem díszekkel, sem fenyőgallyakkal megfelelően felkészülve. A problémát megoldottuk, végül is mindenki saját adventi koszorúval ment haza, a gyerekek hallottak valamit a lila és rózsaszín színekről, a várakozásról. Sikerült a szituáció szülte kényszerből valami szépet és jót kihozni.

Felmerül azonban, hogy miért voltunk vajon mi felnőttek ilyen kevesen? A később odaszivárgott emberek miért csak a családtöredékeket jelentettek azaz alig volt teljes létszámú család? Miért van az, hogy ugyanazok a családok járnak ezekre az összejövetelekre? Hol vannak azok, akik még soha nem jöttek el, ők nem érzik magukat közösségben az egyházközség többi családjával? És itt nemcsak a koszorúkötözésre, hanem az egyházközségi napra, a péntek esti hittanra, a szálláskeresésre, és egyéb rendezvényekre is gondolok. Hol voltak idén azok, akik korábban olyan lelkesen vettek részt a koszorúkötözésen, és még később is dicsérték az ötletet? Hol voltak azok, akik úgy örültek annak, hogy végre valahol megtanulhatták a koszorúkötözés fortélyait? Nem az lenne a szép és méltó, hogy a következő években már ők is besegítenének azoknak, akik abban az évben találkoznak először ezzel a "mesterséggel"? Nem a közösségi élmény a legfontosabb ezekben a találkozóknál? Vajon mi lenne a koszorúkötözéseké, ha mindig csak azok men-

nének el, akik még nem tudják hogyan kell azt csinálni? Mi lenne a barátságainkból, ha nem ápolnánk azokat rendszeresen?

Ezeket a kérdéseket tettem most fel, az adventi felkészülést elősegítve. Lehet, ha Keresztelő Szent János ma élne közöttünk, akkor másra figyelmeztetne, de az biztos, hogy a megszenvedett szembesüléseink a legfontosabbak az ünnepre való felkészülésünkben.

Sz. A.

Pár szó az egyházközségi nap előkészületével kapcsolatban

A képviselőtestület érldligeti lelki napján néhányunknak föltűnt Lénárd Ödön több könyve is. Ez szóba került a péntek esti felnőtt hittanon is, majd ebből jött az ötlet, hogy próbáljuk meg őt elhívni előadónak. Mivel egy barátom lelkes tanítványa Ödön atyának (Dönci bácsinak), elvállaltam, hogy felveszem vele a kapcsolatot. Ez sikerült is, egy kiadós egy órás telefonbeszélgetés után el is vállalta, hogy eljön hozzánk előadónak.

A fenti rövid bevezető több témát is felvet, amelyekről pár szóban a következőkben fejtem ki a véleményemet. Ezek a témák a következők:

- A külkapcsolatok fontossága;
- A péntek esti hittan, mint az operatív ügyintézés helye;
- A szívességkérések fontossága.

Vegyük sorra őket!

Minden szervezetnek fontos, hogy legyenek **külkapcsolatai**. Így az egyes embernek, a családoknak, a kisközösségeknek, az egyházközségnek is. Az, hogy egyáltalán volt hova elmennünk lelki napra, hogy megtaláltuk a kapcsolatot Lénárd Ödönhöz, hogy tudtuk hogy hova lehet egyáltalán menni, az korábbi tevékenységeink szerves következménye. Mert megvoltak a kapcsolataink. Egy-egy ilyen kapcsolatot megnyilvánulhat a személyek és a nagyobb közösségek szintjén is. Magányos például az a család, amelyiknek nincsenek személyes kapcsolataik, nem tudnak a barátaikkal találkozni, beszélgetni, véleményeiket kicserélni, józúeket nevetni.

Az egyes szintek kapcsolatai megtermékenyítik a többi szintek életét is, hiszen az érldligeti ciszter nővérekhez való kapcsolat milyen gyümölcsöző lett az egész egyházközség számára.

Amikor az ember a külkapcsolatokat ápolja, akkor az mindig hoz valamit a konyhára. Egy ötlet, egy élmény formájában tovább él. Elmentünk Érdligetre, láttunk néhány könyvet, hazajöttünk, és nem tudtuk, hogy Istennek már akkor terve volt ezzel. Pedig ezen múltott, hogy Dönci bácsi eljött hozzánk. Az egyéb ügyek, mint amilyen az egyházközségi nap, a szállást keres a szent család, az egyházközségi koszorúkötezés, mind máshonnan jött ötletek, amelyek mint impulzus, a más keresztény közösségekkel való találkozások alkalmával érték az embert, és megtermékenyítették a mi vallásos életünket, a mi Istenhez való viszonyunkat is. Ezért is szoktuk mondani, hogy a találkozás, mint nyolcadik szentség működik, vagy másképpen fogalmazva minden szentség mélyén megtalálható a találkozás. Ne bújjunk el a találkozások elől.

Térjünk át második gondolatunkra, amely a **péntek esti hittannal** kapcsolatos. Többféleképpen is jellemeztük már: beszélgetős hittan, felnőtt hittanja, házaspárok hittanja, stb. A szememben az elnevezés nem is annyira fontos, mint az, hogy mi is a valódi célja, értelme és haszna.

Az operatív ügyintézés helyének neveztem, de még ez sem fedti le pontosan a valódi tartalmat. Mert ez az egyetlen hely a egész egyházközségben, ahol rendszeresen összejönnek az egyházközségért felelősséget érző emberek, és beszélgetnek egymással, és ahol ott van a plébános is. Ennek felmérhetetlen a haszna. A mikor, hol, mi történt; mit lehet csinálni; mikor legyenek az egyes események; hogyan reagáljunk bizonyos eseményekre; ki, mit csináljon; hogyan oldjunk meg bizonyos szituációkat; ezek mind itt kerülnek megbeszélésre. A magyarázat a miérte nagyon egyszerű: a heti találkozásokban rejlik. A képviselőtestület negyedévente találkozik, az idők hetente kétszer, de azon nincs mindig ott a plébános, egyéb közösségek pedig a plébániától még függetlenebbül találkoznak csak. Ezért a szituáció hozta magával, hogy az információk itt áramlottak a leggyorsabban, és hogy itt jöttek össze olyan emberek, akik valamit képviseltek is az egyházközségben. A heti rendszerességgel semmi sem fogja tudni a jövőben sem felvenni a versenyt. Még azok munkacsoportok sem, amelyek mostanában fognak megalakulni. Nem fogják az egyházközség olyan széles spektrumát átfogni, és nem fognak tudni olyan sűrűn sem találkozni. Ezzel nem a szükségességüket kérdőjelezem meg, hanem a péntek esti találkozások fontosságát, mással nem helyettesíthető szerepét szeretném hangsúlyozni. >>>

Kiscsoportos beszélgetés az egyházközségi napon

Csoportomba fiatalok, 17-34 évesek gyűltek össze eszmecserére. Ez meghatározta témánkat is: főként az ifjúságot érintő problémákról beszélünk.

Fontosnak tartjuk, hogy a fiatalokban kialakuljon a Plébánia iránti felelősségérzet. (Plébánia azért nagy P-vel, mert konkrétan erre a nagytétényi plébániára gondolunk, nem akármelyik másikra.)

Megoldandó feladat még a ministránsok közösséggé kovácsolása, erre talán sor is kerülhet hamarosan a tanításukkal együtt.

Igényként lépett föl egy olyan közösség létrehozása, amely a fiatal házasságokat fogná össze. Addig, amíg ez megvalósul, egy érdeklődő házaspárt meghívtuk a már működő családos közösségbe.

B. M.

Sokan sokféle kifogást emeltek, hogy miért nem akarnak, tudnak, szeretnének eljárni a péntek estékre. Szeretettel várom, várjuk mindazoknak az eljövételét, akiket érdekel, hogy hogyan is működik igaziból az egyházunk, akik meg akarják látni, hogy egyrészt milyen gyöngék és törékenyek, másrészt milyen erősek vagyunk, akik az egyházközséggel való együttélésnek egy magasabb szintjére vágnak, akik már most fel akarunk készülni a jövő egyházközségi életére.

A harmadik gondolat a **szívességkérésekkel** foglalkozik. Régi igazság, hogy a régi barátságokat apró kis szívességkérésekkel lehet ébren tartani. Jobb ez, mint állandóan csak szívességet tenni, mert lehet, hogy egy idő után a másik ezt már tolatodásnak érzi. Tudatosítjuk a másikban, szükségünk van rá. Tudatosítjuk, hogy nem fölötte álló, az orunkat magasan hordó barátai vagyunk.

Gyakoroljuk a kapni tudás képességét, a megköszönni tudás erényét. Kialakul egy közös cél, közös munka, amely még jobban összehozza az embereket. A segítségben áldozatot hozunk a másikért, amely során még inkább közel érezzük őt magunkhoz.

Ami miatt mindez az eszembe jutott az az, hogy én a közvetítés segítségét kértem a barátomtól Dönci bácsi irányába. Utána 10 telefon és 3-4 élő beszélgetésem biztosan volt a barátommal, hogy hol tart az ügy, jól sikerült-e minden, stb. Érdekellett az ügyben. Ezután ő is szívességet kért Dönci bácsitól, majd ezt megtettem én is. Dönci bácsi pedig hozott egy áldozatot. Mindenkinek tudnia kell, hogy már csak nagyon ritkán mozdul ki Kismarosról, már csak akkor, ha valami konkrét feladatra megkérlik.

Arra buzdítok mindenkit, hogy azzal is tegye előbbé az egyházközséget, fűzze szorosabbra a tagok közötti kapcsolatokat, hogy időnként mer szívességet kérni a másiktól. Akitől pedig szívességet kértek, tudjon áldozatot hozni, mert a végén ki fog derülni, hogy ő az, aki kap. Ha ezt nem tesszük, a kötemplom talán fog állni, de Jézus titokzatos teste mindenképpen csorbát szenved.

A kiscsoportos beszélgetésről

Beszélgetésünk a bemutatkozással kezdődött, amelyet végig belengett Dönci bácsi előadása. Mindenki úgy érezte, hogy az előadásból volt olyan rész, ami neki szólt.

Beszélgettünk az iskolások helyzetéről, iskolai hitoktatásról, hogyan lehet őket, illetve a szüleiket megszólítani. Elhangzott, hogy az óvodai hittant jobban lehetne patronálni, mert akkor néhány ember nem lepődne meg annyira, amikor iskolás korú gyermekét kell hittanra beírnia. Felmerült, hogy vajon küldünk-e emlékeztető levelet a szülőknek, amikor iskoláskorba lép a gyermek? Az emlékeztetés a keresztlőn tett egykori ígéretére vonatkozik. Ezzel kapcsolatban beszélgettünk arról is, hogyan lehet akár az idősebb korosztályt is megszólítanunk. Beszélgettünk még a reflektált életről is az előadással kapcsolatosan, hogy bizony meg kell tudnunk állni néha, és elgondolkodni hol is tartunk most.

Sz. A.

Mentsd meg a karácsonyt!

Óh, Jézusom, mentsd meg a karácsonyt.

Nekünk már nincs hozzá erőnk.

Mi vásárolunk, rohanunk,

kis csomagokat készítünk,

és énekeljük: "Csendes éj".

De a titok,

Isten fiának titka,

hogy emberré lett értünk,

gyakran csak szirupos érzélgés,

dekoráció.

Jézusom, a mi bűnünk is,

hogy ezt az ünnepet

elborítják a reklámhegyek.

Mi tudjuk,

kinek jár karácsonyi üdvözlés és kötelező ajándék,

mindenki tudja.

De meg akarunk szabadulni végre

a vásárlási és ajándékozási görcstől.

Szent ünnepet akarunk ülni,

amelyen nem az a mérték: ki mennyit ad.

Jézusom, segíts,

nehogy elsüllyesszük egészen,

mit jelent ez az ünnep,

segíts, hogy ne csak télapók legyünk,

segíts, hogy az adventi hetekben

a lelkünkbe nézzünk.

Segíts, hogy az útra visszatérjünk,

s elinduljunk megint.

Csak így lesznek az ajándékok

jelei a szeretetnek

mint megannyi tükre a Te Szeretetednek.

Ó Jézusom, mentsd meg a karácsonyt,

ments meg minket

Ezért vállaltál embersorsot.

ÖDÖN ATYA ÖT PONTJA

"Márkás" vendégünk volt az egyházközségi napon a 85 éves Lénárd Ödön piarista atya személyében. "Só" című könyvecskéjét olvasva megcsodáltam gondolatainak mélységét. Egyéniségének, meggyőződése keménységének nagy híre van. Hitétől földi szempontok nem tudták eltántorítani, ő volt, akit legkésőbb, 1977-ben engedtek ki a bebörtönzött papok közül. Mint írja "Összesen három különböző időfázisban, nyolc börtönépületben tizennyolc és fél évet töltöttem el. Az eseményeket a Jóisten kegyelméből testi és pszichés egészségben éltem túl, a körülöttem lévő világot a historikus szemével figyelve és mérlegelve." /Erő az erőtlenségben, Márton Á. kiadó, 1994./

Ilyen előzetes ismeretek alapján jegyzetfüzettel vártam szavait. Előadásának szuggesztív hangulatát nem tudom visszaadni, de mondanivalóját megpróbálom.

Bevezetőként az elmúlt ötven évet sivatagi homokviharhoz hasonlította. Ez a vihar úgy a pórusainkba hordta az apró szemcséket, hogy sokáig nem leszünk képesek magunkról lemosni. Még az újszülött sem mentes e homoktól, mert ahogy a világra jön, a bába kezéről, a kórházi ágyról azonnal rátapad! Milyen módon lehet megszabadulni ettől a "homoktól", hogyan kell végrehajtanunk az igazi rendszerváltást, erről szolt Ödön atya kb. egyórás előadása, amelyet öt pontba foglalok össze.

1. AKTÍV KERESZTÉNYEKRE VAN SZÜKSÉG

Egy mai magyar keresztényt megkérdezték, milyennek képzel el a keresztény társadalmat. Ő elkezdte sorolni: ne csaljon meg a házastársam, viselkedjen végre rendesen a kamasz fiam, legyen belátó a főnököm, stb. Elvárása mindenki felé volt, de hogy neki, magának mit kellene tennie, arról nem szolt! Magunkon kell a rendszerváltást, a tennivalókat kezdeni! Semmi nem esik készen az ölünkbe. Meddig kell terjednie az aktivitásomnak? "Ameddig a kezem elér, addig kapom a kegyelmet". Az ágyban fekvő betegnek kb. szoba faláig, a politikusnak kb. az országhatárig terjed a hatósugara. Azonban ameddig elér a kezem, addig kötelességem is elérni!

2. KÖZÖSSÉGI LÉNYEK VAGYUNK

A Szentháromság közösség. Isten az embert saját képére, közösségi lénynek teremtette. Az "ameddig a kezem elér" nemcsak a lakásunkra, munkánkra értendő, hanem mindenek előtt emberi környezetünkre. A betegé pl. a családra, a politikusé a lakosságra. Ismerjük meg, értsük meg, becsüljük a másik embert. Támogassuk, ahol képesek vagyunk rá, és ne utasítsuk el, ha ő tud rajtunk segíteni. Fogjunk össze, egyedül nehéz, együtt könnyebb.

3. FEGYELEM

A fegyelem egyrészt azt jelenti, hogy teljesítem kötelességemet. Ameddig a kezem elér, ameddig

a talentumaim, a körülményeim engedik. De másik oldala is van a fegyelemnek. Az, hogy elfogadom adottságaimat, belső, külső korlátaimat. Ma a szabadság a divatos szó, nem a fegyelem. A korlátok el nem fogadása azonban a teremtmény lázadását jelenti Isten ellen.

4. MANIPULÁCIÓ, ELKENÉS

A földi hatalmasok állandóan tökéletesítik fegyvereiket. Tudatában kell lennünk, hogy a bunkónál, géppisztolynál korszerűbb, hatékonyabb harci eszköz a mindennapjainkat mindenünnen, elsősorban a sajtóból, TV-ből előtű manipuláció és elkenés. Mindnyájan tudunk erre példákat sorolni. Nekem a "kórházi ágyszám", vagy a "bank konszolidáció" jut eszembe. Míg ezekről beszélnek, az igazságról, a lényegről kívánják elterelni a figyelmünket. Arról, hogy az ország nagy tömegei betegek, fokozódik az elszegényedés, ezalatt a befentesek az állami pénzekből magánmilliárdokat csinálnak.

Talán észre sem vesszük mennyire a reklámok, a divatdiktátorok befolyása alatt állunk. Nem az igazság a fontos, hanem, hogy mit szólnak a nagyhangúak. "Az autóm elhasználtságának legnagyobb bizonyítéka, ha a szomszéd új kocsit vett" - mondta Ödön atya példaként.

5. ELLENSZERÜNK A "REFLEKTÁLT ÉLET"

Ez azt jelenti, hogy reggel eltervezem az előttem álló napot, este pedig Isten előtt elszámolok vele lelkiismeretemnek. Jó, ha van tervezési módszerem. Akár Ödön atya valamelyik pontja szerint is nekiindulhatok a napnak. Miben leszek ma aktívabb? mivel tudnék egy társamon segíteni? fontos, hogy tovább nyújtózkodjak, mint a takaróm ér? A "reflektált élet" módszerét rendszeresen alkalmaznom, fejlesztenem kell, lelki olvasmányokkal, jó közösséggel erősítve magam.

Végül egy olvasmány-élményét osztotta meg velünk előadónk: Egy ember soha ki nem fogyó erszényért eladta az árnyékát az ördögnek. Lasan mindenki elhúzódott ettől a furcsa lénytől. Mikorra észrevette a csapdát, már hiába dobta el az erszényét, riasztóan egyedül maradt.

Ma fordított a helyzet! Ma az a rendkívüli egyéniség, aki nem árnyéktalan. Aki eltér a reklámok sugallta "korszerűség", a perc-emberké sablonától. A hívő ember azonban - még ha különöncnek látszik is - nyugodtan viselheti árnyékát. Tudja, hogy távlatai vannak; az örökkévalóság, a végtelenség. Tudja, hogy egyénisége egy színfolt a teremtmények világában.

Sajnos, előadónk igazát mi is bizonyítottuk, nem voltunk elég aktívak. Nem jeleztük, hogy rosszul lehet őt hallani! A legközelebbi vendégnél mikropróbát kell majd tartanunk.

K.E.

Most közöljük a korábbi Hírlevélben megígért INDULÓ szövegét, mely a hajdani, szépeplékű Baross Gábor telep - Nagytétény ifjúsági viadal egyik programjaként a "Megy a gőzös, megy a gőzös Kanizsára" c. nóta dallamára íródott:

TÉTÉNYI INDULÓ

Megy a gőzös vagy Pécsre vagy Kanizsára,
Itt kacsázik a két község határába'.
Nem mindegy, hogy hova jutnak,
Azok, akik a vonatra kapaszkodtak.

Gőzerővel készültünk a viadalra,
Csapatunk elcsatangolt a közelmúltba.
Nem elég a gőz a célhoz,
Tanultunk és bicikliztünk a babérhoz!

Barossiak, tétényiek tartsunk össze,
Búcsúzunk, de legyünk jóba mindörökre!
Rossz szomszédság török átok,
Inkább az Ég áldása szakadjon Rátok!

PIROSKA ÉS A FARKAS

PIROSKA ÉS FARKAS siettek újságotolni nagymamának, hogy megint látták Bendő Béla bácsit kijönni a cukrászdából. Nagymama rosszalóan ingatta a fejét, de azért lassan, óvatosan kavarta meg a rotyogó meggy-szószt, nehogy kicsurogjon. Hátha egy kis meglepetést visz haza a családjának - mondta tétován. Nem, nem, kiabáltak a gyerekek, üres volt a keze! De joga van a Béla bácsinak sütit enni, ha kedve szottyán rá! Nem nagyon szigorú a nagymama a Béla bácsival?

Lehet, dűnyögte nagymama elgondolkozva. De láttam őt én, még mint kis Béluskát, anyák napján az óvodában. Ragyogó szemmel szavalt, vidáman énekelte a körjátékot. Úgy is mondhatnám, hogy akkor irodalommal, zenével foglalkozott, közösségi lény volt. Persze, az életkorának megfelelően. Hova jutnánk, ha felnőttként úgy viselkednénk, mint egy csecsemő, aki még nem tudhat mást, csak a pocakját pakolni? Dehát sokkal jobb, mintha kocsmába járna, szólít Farkas. Nem lehet mindenki művész, mint Kovács Margit, nem lehet mindenki szent Erzsébet, mondta Piroska.

Amint kedvencei nevét nagymama meghallotta, önkéntelenül is a szívére szorította a kezét, majd gyorsan, szinte indulatosan kihúzta magát: Éppen hogy nem így van, gyerekek!! Minden édesanya, aki szolid kis mintával díszíti a tortát, egy kicsit Kovács Margit! Ma már minden fiatal, aki fegyelmezi a száját, egy kicsit Tamási Áron! Mindenki, aki bevásárol, aki felfúr egy tiplit a szomszéd néninek, egy kicsit Teréz anya!

Persze, ezért nem jár Nobel-díj, az országos hírverők sem ezt szokták harsogni. De van, Aki mindnyájunkat megkérdez majd: Gondoztad, szépítetted, amit teremtettem neked, vagy csak fogyasztottad? Netán lelketlenül rongáltad?! Támogattad a jót, vagy örökké csak potyáztál? Gondolom, ezek szerint fogjuk kapni az Ő örök díját!

És már eresztette is nagymama a hideg vizet, hogy mielőbb lehűtse benne a nyarat idéző csemegét, az enyhén fahéj illatú finom meggy mártást.

ke.

H Í R E K

➤ Az **évvégi hálaadás** idén december 31.-én este fél 7 kor lesz. Mindenkit nagy szeretettel várunk!

➤ **HÍRLEVÉL** Ismét 6 oldalas terjedelemben került kiadásra a Hírlevél. Örömmel és köszönettel fogadtuk a cikkeket, s további együttműködésüket kérjük!

A Hírlevelet kiadja : a nagytétényi római katolikus egyházközség . Szerkesztik az erre jelentkezők , írják az egyházközség tagjai, ezért akik a lapban bármit olvasni, látni szeretnének, valamit hirdetni, felajánlani, kérti óhajtanak , vagy bármilyen ötletük van a lappal kapcsolatban , azok a következő személyeket keressék :

Szeibert András (1225. Budapest, Batthyány u. 34. Tel : (1) 226-8699)

Koncz Endre (1225. Budapest, Tenkes utca 4/a. Tel: (1) 226-1323),

Németh András (2440. Százhalombatta, Hága László út 11. Tel : (23) 354-742).

A plébánia levelesszekrényébe is be lehet dobni híreket, üzeneteket .

A Hírlevél megfelelő mennyiségű anyag összegyűlte után, vagy alkalomhoz kapcsolódva jelenik meg .Az újság korábbi példányai a plébánián igényelhetők.

2 oldal (1 lap) előállítási költsége mintegy 12 Ft . A költségek fedezésére adományokat elfogadunk .